Sára Júlia

Holtidők

Elsiető idegen.
Lehet rokon. Vendég. Szerelmes.
Felreppenő madár, engedelmes hangya, elcsusszanó kígyó.
Akárki.
Holtidőkben jár-kel,
mint az árnyék,
sértett varázsló,
arctalan.
Cél nélküli szándék.
Illik csodálni.
Örökké siet. Rohan.
Szemedbe nem néz, az utat nem kérdezi.
Fél.
Hite, hogy nem tud hibázni.
Inkább zuhan.
Nyalogatja magán a sebet.
Él, nyaldos.
Tengerből a sót. Keserűre édeset.
Nem beszél.
Igaz, kérdések sincsenek.
Csak félrenézés, csúfság, hallgatás.
A neve is később lesz érdekes, ha egyáltalán.
Marad utána sok elhagyott lakás,
cigarettafüst, letagadott levél,
bimbóba fagyott nyári virág.
A mozdulat születés előtt elvetél.
Jobb így.
Akit megérint, árva lesz.
Pedig nincs ígéret, se csók.
Csak vágyhazugság,

dermedések, beszorult hajók,
ölelés helyett agyonhordott nagykabát,
sóhajok, ellopott gyűlölet,
unalom, reggelig virrasztó álmodók.
Minden lehet -
Holtidőkben bármit megtehet a gyáva.
Eltitkolható az árulás.
Se ebéd se vacsora.
Makacs jelen.
Kihűlt a máglya.
Nincs múlt, se jövő.
Csak hideg és tél.
Ácsorgás, büntetés, túlcsordult szomjúság.
Beszédes csend.
Tárt karokkal várt szakadék.
- Szerelem -
Feledésbe veszett imák.
Csillagég alatt az éhség mégsem holtidő.
A világűr kegyelmes anyaméh.
Bársonyos kráter, örök-melengető,
teljes napfogyatkozás,
agyonsírt keszkenő,
hol szakadozik a sötét.
Hajnallik.
Irgalmas a félelem.
Az Isten ma velem álmodik.
Tudja, hogy egy ideje elhagyott.
De nincs harag,
a hitem selyem,
bár bevallom,
hajnalonta dünnyögök, krákogok, káromkodok.